

Kadonnut takki

Sheila Kindred

Perustuu tositahtumaan

”Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille” (OL 64:10).

”Äiti, minun takki on kadonnut!” Brad sanoi. Oli Aika lähteä kotiin kirkosta, mutta Brad ei löytänyt takkiaan naulakosta.

”Oletko varma, että ripustit sen sinne?” äiti kysyi.

”Olen. Se oli tässä.” Bradin takki oli kirkkaansininen ja -punainen. Sitä oli vaikea olla huomaamatta.

”Ehkä joku on siirtänyt sitä. Etsitään joka paikasta”, isä sanoi.

Äiti, isä ja Brad hajaantuivat etsimään takkia eri huoneista. He etsivät löytötavaralaatikosta, kappelista, Bradin pyhäkoululuokasta, Alkeisyhdistyksen huoneesta ja jokaisesta naulakosta. He etsivät takkia jopa vessoista mutta eivät löytäneet sitä.

”Joku otti sen varmaankin vahingossa. Olen varma, että he palauttavat sen ensi viikolla heti kun huomaavat, ettei se ole heidän”, isä sanoi.

”Siihen asti voit käyttää vanhaa takkiasi”, äiti sanoi.

Bradin otsa kurtistui. Hän ei tykännyt vanhasta takistaan. Se oli ohut, haalistunut ja liian pieni hänelle. Hän rakasti sitä, kuinka hänen uusi puna- ja sinivärinen takkinsa sai hänet näyttämään supersankarilta.

”Joku varmaan näki, miten hieno takki minulla on, ja varasti sen”, Brad ajatteli. Kuinka sellaista

voi tapahtua kirkossa? Kaikkien siellä pitäisi olla rehellisiä. Brad ei antaisi varkaan päästä kuin koira veräjältä. Hänellä oli suunnitelma. Ensi sunnuntaina hän vahtisi tarkkaan, jotta hän näkisi, kenellä hänen takkinsa olisi. Sitten hän sieppaisi sen takaisin ja huutaisi: ”Seis, varas!” Varas totisesti katuisi sitä, että oli ottanut takin.

Brad malttoi tuskin odottaa sunnuntaita toteuttaakseen suunnitelmansa. Mutta seuraava sunnuntai oli niin lämmin, ettei takkeja tarvittu, ja samoin sitä seuraava.

Kolmantena sunnuntaina Brad katseli epäluuloisena Alkeisyhdistyksessä kaikkia poikia miettien, kuka oli varastanut hänen takkinsa. Oliko se tuo kookas poika? Tai ehkä se oli joku tyttö. Hänestä tuntui, ettei hän voinut luottaa kehenkään. Brad ei pitänyt siitä tunteesta.

Kirkon jälkeen Brad kiersi kiireesti ympäri rakennusta katsellen, kun perheet pukivat takit ylleen. Mutta hän ei nähnyt takkia missään. Hän kävi tarkistamassa jopa löytötavaralaatikonkin uudelleen... Mutta takkia ei ollut siellä. Missä se voisi olla?

Kotimatalla Brad mietti uutta suunnitelmaa. Hän rukoilisi. Hän tiesi, että taivaallinen Isä pystyi löytämään kadonneita tavaroita. Sinä iltana Brad rukoili ja sanoi: ”Taivaallinen Isä, kerro minulle, kuka vei minun takkini. Minä haluan sen takaisin.”

Brad odotti, että hänen mieleensä tulisi varkaan nimi tai kasvot. Sen sijaan hän alkoi ajatella ystävänsä Carlia. Brad istui yleensä Carlin vieressä Alkeisyhdistyksessä. He vitsailivat ja nauroivat paljon yhdessä. Mutta Carl ei ollut ollut kirkossa muutamaan viikkoon. Brad kaipasi Carlia.

Mitä jos Carl oli ottanut hänen takkinsa? Ehkä Carl pelkäsi nyt tulla kirkkoon, koska hän ajatteli, ettei Brad olisi enää hänen ystävänsä. Brad halusi, että Carl tulisi taas kirkkoon. Jos Carl oli ottanut hänen takkinsa, Brad päätti, ettei hän huutaisi Carlille. Hän antaisi Carlille anteeksi.

Brad kiipesi sänkyyn, ja hänestä tuntui paremmalta.

Seuraavana sunnuntaina Alkeisyhdistyksessä Carl ei ollut paikalla mutta siellä oli uusi poika. Pojalla oli puna- ja siniraitainen solmio.

”Hieno solmio”, Brad sanoi istuessaan uuden pojan viereen. ”Se saa sinut näyttämään supersankarilta.”

Poika hymyili.

Bradkin hymyili. Hän ei etsinyt enää varkaita. Hän etsi ystäviä. ●

Kirjoittaja asuu Iowassa Yhdysvalloissa.